

Spelarit

No. 4 1984

TANSSITUPAILLAT SYKSY -84
sunnuntaisin kello 19.00 - 23.00

Karjalantalo

Käpyläнкуja 1. Bussi nro 52, 62, 64,
65, 69

<u>pvm.</u>	<u>teema</u>	<u>järjestäjä</u>
16.09	polkka	HKY
23.09	valssi	Tikkurilan Karj.
30.09	polska	HUF/Halsbrytarna
07.10	jenkka	PKN
14.10	masurkka	HFD
21.10	hambo	HPT/spelari
28.10	ulkom.t.	Tanhu-Visa
11.11	vanh.t.	OKT
18.11	valssi, hump.	HNS
25.11	hambo	.

Nuorisotila "36", Leinikkitie 36
01350 VANTAA

04.11 polkka Vantaan Kansant.

Pääsylippu 15 mk
Kausilippu 120 mk

Lasten Tanssitupa kello 15.00 - 17.00
04.11 Nuorisotila "36", Leinikkitie 36
järj. Vantaan Kansantanssijat
25.11 Taivallahden Ala-asteen koulu,
Etelä Hesp.k. 38

2.
Syksyn myyjäiset:

24.11.1984 Martinlaakson nuorisotila

1.12.1984 Mikkolanpuiston nuorisotila

Molemmista myyjäisistä lisää harjoituksissa.

Lämmin kiitokseni kauniista kukkakimpusta, jonka sain ollessani Diakonissalaitoksen sairaalassa.

Caia Vachainen

Järva Gillen vierailu 4. - 6.5.1984

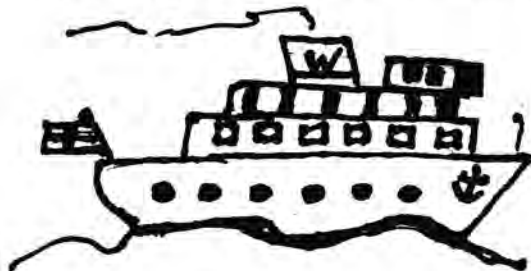
Tämä vuosi on seurallemme ollut täynnä erilaisia tapahtumia.

On ollut kansainvälistä toimintaa niin ulkomailla kuin kotimaassakin.

Valmisteluihin on usein ollut niukkaasti aikaa. Näin oli järvalaisten vierailua valmisteltaessakin. Tapahtumarikkaasta Itävallan matkasta oli kulunut kaksi päivää kun toukokuun ensimmäisenä perjantaina olimme kolmen jäsenen vahvuudella Katajanokalla vastaanottamassa seuramme ensimmäisiä ulkomaisia vieraita Järva Gille-seuraa.

Huolestuneet ajatukset järjestelyjen suhteen häipyivät ensimmäisten maihinnousseiden järvalaisten mukana. Heille ominaisella sydämellisyydellä he osoittivat mukaansa tempaavaa varmuutta edessä olevien vierailupäivien onnistumisesta.

Vieraat yhteensä 33 + vauva siirtyivät matkalaukkuineen odottavaan tilausbussiin ja matka suuntautui länteen, Karjaalle ja Tammisaareen. Aika ajoin satoi, mutta onneksi Ruotsin mallin mukaan ainoastaan bussiajelun aikana. Kävimme syömässä Karjaalla ja tutustuimme Tammisaaren nähtävyyksiin, Knipaniin, raippatoriin ja sitä ympäröivään puutaloidylliin. Tammisaaresta matka jatkui Fagervikiin ja oppaan paikalle tuli Carita, joka kertoi matkakohteesta, ensitestä rautarukista ja Fagervikin kartanosta.

4.
Fagervikissä kävimme Caritan opastamana tutustumassa ruukinjäänöksiin ja tämä kävelyretki päättyi erään punaisen talon punaisen portin eteen, jossa talon isäntä Jorma ja emäntä Carita toivottivat vieraat tervetulleiksi kahville. Jormalla oli ilmeisesti ollut kiireinen lomapäivä. Kahvi oli valmiina ja kakkuja ja pikkuleipiä oli monta sorttia. Fagenvik, elävä menneen ajan kylä oli mittojen mukainen vierailukohde knätofsfolketille ja tästä matkakohteesta vieraat pitivät.

Fagervikiin jäivät Jorma ja Carita vieraineen Meg ja Calle. Ennen lähtöä Vantaalle kävimme vielä tutustumassa kylätaiteilijan keramiikkatyöhuoneeseen. Jokunen savipytyt kävi kaupaksi ja on nyt Ruotsissa muistuttamassa omistajaansa Fagervikistä.

Aikataulun mukaisesti saavuimme Vantaalle isäntäperheiden ja heidän vieraittensa kohtaamispaikoille. Ilta jatkui Helsinggårdissa tervetuli- ja isäntäpalveluksiin upeasti katettuine pöytineen, tansseineen ja leikkeineen. Ja pelimanneja riitti. Omien spelareitten lisäksi musisoivat järvalaisten musikantit, kolme herkästi nauravaa tyttöä ja Affe.

Lauantaina vieraat tutustuivat Helsingin kauppatoriin, kävivät tavarataloissa ja kaupoissa tai tekivät isäntäperheensä kanssa kiertoajeluja Vantaalla ja Espoossa, jotkut kävivät Porvoossa asti.

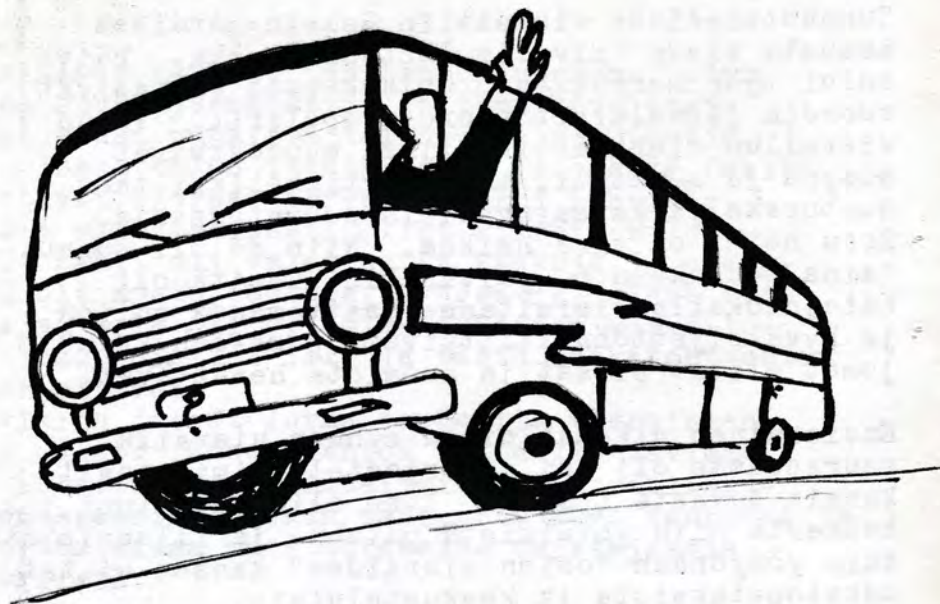
Illalla kokoonnuimme taas Helsinggårdiin johon vieraat ja isäntäväki saapuivat kansallispukuihin pukeutuneina. Ennen varsinaista yhteistä ilonpitoa kävivät vieraat ja pieni spelariryhmä esiintymässä eräässä Reumayhdistyksen tilaisuudessa. Vieraat pitivät tästä ja niin pitivät katsojatkin.

Sunnuntaipäivää vietettiin Helsinggårdissa aamusta aivan laivalle lähtöön saakka. Päivä kului työn merkeissä. Ohjauksesta vastasivat vuoroin järvalaiset vuoroin spelarit. Tämän vierailun vientiartikkeliksi muodostuivat humppa ja menuetti, tuontiartikkeliksi taas hamburska ja kansainvälisiä seuratanseja. Eron hetki on aina haikea. Niin se oli sunnuntaina toukokuun 6. päivänäkin. Meitä oli Katajanokalla vieraitamme saattamassa paljon ja hyväksijättöön liittyivät "puss-och-kram" jonot olivat pitkät ja huomiota herättävät.

Ensimmäinen ulkomaalaisen ryhmän vierailu seurassamme oli ohi. Järjestelytoimikunnalle kunnia hyvästä työstä. Itse olin nauttinut joka hetkestä niin yhteisistä päivän- ja illanvietoista kuin yömyöhään "omien vieraiden" kanssa vietetyistä askelopetuksista ja keskusteluista.

UH

YSTÄVIÄ BELGIASTA - REINTJE VOS

Lauantai-iltana, 14.7.1984, oli Hakunilan nuorisotalon keittiössä täysi tohina päällä. Mestari kylmäkömme Raimo & Hilging etunenässä, valmistivat toinen toistaan herkullisempia voileipiä. Kunhan vain vieraat saapuisivat ...; siis belgialainen kansantanssi- ja musiikki-ryhmä REINTJE VOS. Kieli- yms. vaikeuksista huolimatta he löysivät Suomen, joskin puoli-toista tuntia myöhemmin, kuin olimme odottaneet

Kahdeksan aikoihin lähti nelihenkinen vastaanottokomitea kehä kolmosen varrelle odottelemaan vieraitamme. Ehdimme jo miltei ottaa yhteyttä liikkuvaan poliisiin, kunnes kulman takaa ilmestyi belgialainen retkibussi. Koko vieraiden kielten sanavarastomme joutui koetukselle yrittäessämme tunnistaa edes yhtä sanaa flaamilaisesta puhetulvasta.

Hakunilassa saimme heidät hyvässä järjestyksessä ruokapöytään ja toivotimme heidät virallisesti tervetulleiksi. Koska ryhmä saapui odotettua myöhemmin ja Tikkurilan retkeilymajan ovet sulkeutuivat klo 23.00, oli pieni kiirus saada ryhmä yöpuulle. Jo ensimmäisenä yönä he kokivat aidon suomalaisen saunan, kunnes vasta aamuyöstä oivalsivat kääntää patte-reita pienemmälle.

Sunnuntai, 15.7. Aamupäivän ohjelmaan kuului kiertoajelu Vantaalla. Kävimme tutustumassa Helsingin pitäjän kirkkoon, aitoon suomalaiseen häpeäpaapuun sekä myllyyn. Turistioppaamme Matti kertoi koko ajan asiatietoja Vantaasta ja opasti meidät Kaivokselan kaivoksille. Ja taas Hakunilaan syömään.

Linnanmäen ulkoilmanäyttämöllä oli Reintje Vosin ensimmäinen esiintyminen ja me seuraamme mielenkiinnolla heidän tanssejaan ja etenkin lippujen "liehutusta", mikä keräsi-kin raikuvimmat suosionosoitukset. Tarkoit-
 tus oli viettää vapaailta Linnanmäellä, mut-
 ta rankkasade ajoi melkein kaikki takaisin
 linja-autoon, mutta eräitä sade ei tuntunut
 häiritsevän ... Enemmän tai vähemmän märkinä
 lähdimme kohti Hakunilaa opettelemaan ja opet-
 tamaan tansseja.

Maanantaina 16.7. heti aamiaisen jälkeen hyp-
 päsimme joukolla bussiin ja lähdimme katsele-
 maan pääkaupunkia Matin toimiessa oppaana.
 Kävimme aluksi Sibelius-monumentilla, jossa
 vieraamme asiantuntevasti kokeilivat "pillien"
 kaikupohjaa... mukana ollut pesäpallo aiheut-
 ti jonkinlaista hämminkiä; sitä käytettiin
 putkien kolisteluun. Tempeliaukion kirkko
 aiheutti asiaankuuluvia huokauksia. Ulkopuo-
 lelta esittelimme Finlandia-talon, eduskunta-
 talon ja Senaatintorin kaupanpäällisineen.
 Nuoret naispuoliset vieraamme odottelivat
 kärsimättöminä ostoskierrosta, joten veimme
 bussin kasarmitorille ja suuntasimme aluksi
 Kauppatorille. Sieltä vieraamme hankkivat
 erilaista "Suomi-krääsää" tarroista T-paitoi-
 hin ja puukkoihin. Sovittiin tapaamisesta
 Mantalla ja joukko hajaantui Helsingin kes-
 kustan liikkeisiin. Eräiden ostoskierros
 tosin rajoittui Espan puistoon ... Mantalla
 tavattiin sovittuun aikaan, ja Matti-opasta
 odoteltiin Simon & Garfunkelin laulujen mer-
 keissä. Lounasta syötiin Linda-nimisessä
 ravintolassa. Samaisessa paikassa kokeiltiin
 pajatsoa, ja tulin sieltä 3 mk! Lounaan
 jälkeen ostoskierros jatkui aina siihen asti
 kunnes oli aika lähteä lähetystövisiitille.

Ennen sitä eräät onnistuivat ostamaan Kunin-
gatartuutin Ruotsin kruunuilla! (Paikka Ka-
sarmitorilla oleva vanha kioski.)

Kaupunkikierroksen jälkeen vierailimme Bel-
gian suurlähetystössä, Kaivopuistossa. Vie-
railu oli coctail party. Maistelimme virvoi-
tusjuomia ja napostelimme pikkusuolaista.
Reintje Vos esitti tanssejaan ja seurusteli
suurlähettilään kanssa omalla kielellään.
Ohjelmassa oli myös lahjojen luovutus suur-
lähettiläälle.

Illalla halukkaat saivat lähteä "Tanen kou-
lulle" kokeilemaan suomalaista saunaa. Mo-
net olivat tosin jo aikaisemmin olleet sau-
nassa, joten "kokeilijoita" löytyi vain kuu-
si kappaletta. Tanen lämmittävä sauna sai
vilpittömät kiitokset. Maukkaan illallisen
jälkeen tanssimme loppuillan vuoroin suoma-
laisia, vuoroin belgialaisia tansseja. Bel-
gialaisen oluen maistelu oli myös ohjelmanu-
merona, eikä se muuten ollut hullumpaa ...!
Tosin erääthän VAIN maistoivat ...

Tiistaiamu 17.7. alkoi hieman harmittavalla
yllätyksellä: vieraamme totesivat, että
heidän bussistaan oli vohkittu takarekiste-
rikilpi. Joku keräilijä-maanmiehemme oli
kunnostautunut! Asia selvitettiin marssimal-
la kuljettajan kanssa poliisiasemalle teke-
mään rikosilmoitus. Sillä aikaa Reintje Vos
esiintyi Peltolan torilla. Tämän jälkeen
suunnattiin Katriinan sairaalaan, jossa on-
nistuneen esityksen päälle nautittiin kah-
vit ja mansikkakakut. Kakkuja kului muuten
kokonaista kuusi kpl., eivätkä ne olleet mi-
tenkään pienikokoisia! Katriinasta ajoimme
tavaratalo EKA:an, jossa esitettiin myös upea

lippunumero. Me katsojat seurasimme henkeä pidätellen lippujen lentoa erilaisten kylttien ja lamppujen seassa, mutta kaikki sujui kuitenkin hyvin. Olihan vieraillamme ammattitaitoa! Lounas nautittiin EKA:n ravintolassa ja sitten käytiin ostoskierroksella tarvaratalossa. Puiset esineet olivat suosiossa, erityisesti hyvin syöneen vasikan kokoiset keinuhevokset. Ja tulipa yksi kiuaskin ostettua. Illalla oli vuorossa "jäähyväisiltamat", joissa oma ryhmämme (tai pikemminkin osa siitä) esiintyi vieraille. Palkaksi saimme raikuvat aplodit, ja "more" (lisää!) -huudot. Tämän jälkeen seurasi tietysti "normaalit puheet"; tunnelma oli kuitenkin lämmin ja rattoisa. Raimo ojensi Reintje Vosin puheenjohtajalle Chrisille seuramme viirin ja kirjan Vantaasta. Lisäksi kaikki saivat seuramme rintamerkin ja Vantaan kaupungista kertovan lehtisen. Reintje Vos puolestaan lahjoitti ketun, jonka ruskeaan kankaaseen verhottu ruumis paljastui savipullokseksi, joka sisältää belgialaista juomaerikoisuutta, Geneveriä. Monet ryhmämme jäsenet saivat muistoksi levyn, jossa oli ryhmän soittamaa belgialaista kansanmusiikkia. Ilta huipentui vieraiden esittämään kauniiseen jäähyväislauluun. Ennen sitä Chris kuitenkin ilmoitti, ettei laulua tule ennen kuin olemme luvanneet vierailla Belgiassa ensi vuonna. Noin kymmenen sekunnin hiljaisuuden jälkeen Ulla ehätti tuomaan julki kaikkien ajatukset: "Me tulemme"!

Laulun aikana oli yhdellä ja toisella vaikeuksia hillitä kyyneleitään ... niin kauniisti kaikuivat vieraidemme jäähyväistervehdykset. Laulun jälkeen seurasivat halaukset ja belgialaiset

poskisuudelmat (eräät kuitenkin veivät asian hiukan pidemmälle ...) Haikeus mielissämme saatoimme Reintje Vosin yöpuulle; seuraavana aamuna heitä odotti aikainen lähtö.

Keskiviikkoaamuna kukonlaulun aikaan (Kukko ei kuitenkaan laulanut) oli vielä pieni joukko Spelareita varmistamassa, että vieraamme löysivät oikean tien lähtiessään kotia kohti.

Soili & Tuija

ITÄVALTA

Kun olin Itävallassa tanhumatkalla, asuimme hotellissa. Matkalla ei ollut muita lapsia mukana. Kun tulimme Zürichin lentokentälle, jatkoimme bussilla matkaa hotelliin. Maisemat olivat kauniit hotelliin mennessä. Kiersimme Bodensee-järven rantaa pitkin kongressitalolle. Sieltä saimme tietää, että olimme majoitettu keskikaupungilla sijaitsevaan hotelli Centraliin, jonka henkilökunta otti meidät iloisesti vastaan. Asuimme hotellissa neljä päivää.

Kävimme myös katsomassa paikallisten tanhujien esityksiä kongressitalolla. Kun kuljimme kulkuessa, kuljin ensimmäisenä kantaen Finland-kilpeä. Tuuli oli kova, joten kaikilla oli vähän kylmä. Tanhusimme vähän väliä, ettei meitä palelisi. Espanjalaiset kulkiivat edellämme kulkuessa.

Sen jälkeen menimme teltaan syömään. Siellä oli erittäin hyvä ruoka. Viimeisenä päivänä lähdimme vuoristoon. Menimme sinne bussilla. Menimme myös korkealle huipulle. Jotkut ryhmästä lähtivät laskettelemaan ja ehjänä tulivat takaisin. Sitten menimme syömään vuoristokahvilaan. Sitten lähdimme bussilla alas vuoristokylästä.

Erittäin hyvä ruoka... Kun olimme syöneet, menimme pääjuhlaan. Kun olimme takahuoneessa, kaikki jännittivät vähän. Kun oli meidän ryhmän vuoro esiintyä, astuimme pyöreälle lavalle. Lava oli pyörivä, joten kun se pyörähti kerran, niin me tulimme yleisön eteen ja toinen ryhmä pyörähti takahuoneeseen. Esitys meni aivan hyvin ja ilman kommelluksia.

Kun olimme Zürichin lentokentällä, menimme lentokoneeseen. Kotimatka oli kiva. Teimme välilaskun Tukholmassa. Kun olimme taas Seutulän lentokentällä, menimme tullin kautta eteisaulaan, jossa Veijo Honkanen ojensi itävaltalaiset nuket matkanjohtajille Carita Vartiainen ja Matti Lankiselle. Sitten menimme taksilla kotiin.

Matkailua rakastava
Susanna Pessi

HELSINGIN PITÄJÄN TANHUUJIENTÄ JA SPELAREIDEN MATKA ITÄVALTAAN

Helsingin pitäjän tanhuujien ja spelareiden 2-vuotisen olemassaolon ensimmäinen ulkomaanmatka suuntautui Bregenziin, Itävaltaan. Ensimmäiset kansainväliset kansantanssi- ja musiikkifestivaalit 27.4. - 1.5.1984 järjestänyt Bregenz sijaitsee luonnonkauniilla paikalla alppien juurella Bodensee-järven rannalla, Sveitsin ja Saksan rajojen välittömässä läheisyydessä. Suomalaisille riitti ihastelemista ympäristön kauneudessa.

Festivaaleille osallistui tanssijoita ja soittajia 20 maasta, yhteensä noin 500 osallistujaa. Kaukaisimmat tulivat Meksikosta ja Perusta. Suuressa gala-illassa saimme seurata monipuolisia, värikkäitä ja taitavia esityksiä, kun kaikki osallistujamaat esittivät oman kuuden minuutin ohjelmansa. Puolalainen ryhmä "Juhas" jäi erityisesti mieleen taitavasta ja akrobaattisesta esityksestään. Aplodit ja bravoo- huudot olivat hyvin ansaitut.

Kauniisti tanssivat Suomen edustajatkin, kahdeksan paria Helsingin pitäjän puvuissaan. Ei tarvinnut katsomossa suomalaisena hävetä. Tanssin onnistuminen johtui paljolti taitavasta pelimanniryhmästä, joka koostui kahdesta hanuristista, kolmesta viulistista ja 11-vuotiaasta pimpparaudan soittajasta, Susannasta. Pelimannit soittivat reippaasti ja mukaansatempaavasti, niin etteivät kenenkään jalat voineet olla irtoamatta lattiasta. Susannalla tarjoutui vielä toinenkin tärkeä tehtävä matkalla, nimittäin sunnuntain kulkueen Finland-kyltin kantaminen. Tehtävä sujui moitteettomasti, vaikka monet

14.
valokuvaajat ja televisio härivätkin pienen, vaalean suomalaistytön ympärillä.

Oppaiksemme olimme onnistuneet saamaan Itävalta-Suomi -yhdistyksen puheenjohtajan Manfred Allmaierin ja kymmenen vuotta Brengenzissä asuneen suomalaisen perheen Ritva, Seppo ja Mika Hammarbergin sekä suomea puhuvan Albert Kenbichlerin. Suomen kunnia-konsuli halusi esitellä konsulaattia muutamille meistä, mikä innolla toteutettiin. Allmaier taas halusi oppia suomea. Innokkaita opettajia riitti ja sen tuloksena kaikkiaan kolme lausetta tuli käytännössä hyvin opittua, eli "minä rakastan sinua", "olen suomalainen" ja "mikä ettei". Oppaat olivat olleet tulopäivänä meitä rautatieasemalla Suomen lipun kanssa vastassa kaksi tuntia, koska olivat uskoneet meidän tulevan junalla. Olimme kuitenkin tulleet bussilla. Väärinkäsitys kuitenkin selvisi, kun tiemme kohtasivat hotellissa.

Meidät oli majoitettu Central-nimiseen hotelliin, joka nimensä mukaisesti sijaitsi aivan kaupungin keskustassa. Suurin osa tapahtumista oli järjestetty suureen juhlatelttaan ja kongressitaloon. Hotellistamme oli vain kymmenen minuutin kävelymatka kaunista Bodenseen rantapuistoa pitkin juhlapaikalle. Bodenseen rantaan oli juuri valmistumassa uusi puisto-osasto, johon kaikille maille oli istutettu oma nimikkopuunsa. Suomen puun numero on 22, mikäli joku haluaa mennä puuta paikan päälle ihastelemaan.

Festivaalien järjestelyistä vastasivat paikalliset yksityisyrittäjät. Ravintoloitsijat vastasivat ruokailusta, joka oli todella runsas ja maukas - kaksi lämmintä

ateriaa päivässä. Aamiaisen söimme aina hotellissamme. Halusimme juuri tästä syystä lahjoittaa muistoesineet ravintola Mandyn johtajalle ja hotellimme johtajattarelle. Johtajatar oli oikein tyytyväinen suomalaisiin, koska meidän kanssamme ei syntynyt ongelmia eikä käyttäytymishäiriöitä havaittu. Kiitoksekseen johtajatar ilmoitti, että hotelli Centralin ovet ovat aina tulevaisuudessa avoimet suomalaisille ryhmille mahdollisten seuraavien festivaalien aikana.

Suomen konsuli Bösch oli järjestänyt eräänä festivaalipäivänä meille bussikyydin Brengenzin alppialueelle Warthiin. Ajelimme kiemuraista serpenttiinitietä aina puurajan yläpuolelle lähes 2000 metriin merenpinnasta. Tien sivussa virtasi kirkasvetinen joki, jota kanoottiturheilijat ja kalastajat käyttivät mielellään harjoitus- ja harrastuskohteenaan. Lumivyöryjen jäljet olivat vielä selvästi nähtävissä. Isoja puita oli kasoitain sirpaleiksi pirstoutuneina ja rinteisiin oli kaivautunut syviä uria. Muutamia gemssejakin saattoi nähdä kiipeilemässä alppien rinteillä. Alastulon turvallisuuden takasi konsuli jakamalla pikarillisen "nököä" kaikille. Matkalla hanurit soivat ja laulu kaikui, kuten monesti koko matkan aikana.

Huolto pelasi hyvin. Kun eräältä pojalta katuesityksessä aamulla hajosivat kansallispuvun housut, niin illaksi housut oli jo saatu kuntoon. Jos housut eivät olisi valmistuneet, olisi lipunkantaja kai seissyt lavalla ilman housuja. Todellisuudessa meillä kyllä oli varapareja mukana, ettei moiseen tilanteeseen olisi jouduttu. Asian tiimoilta kuitenkin paljon naurettiin.

Eräältä toiselta pojalta olivat jalkojen lihakset kipeytyneet pahasti (ei olisi ri-paska onnistunut), mutta hänelle järjestettiin sauna ja hieroja, jonka jälkeen mies oli kuin uusi. Jotkut halusivat vuokrata auton mennäkseen katsomaan miltä näyttää pikkuvaltio Liechtenstein Itävallan kupeessa, ja tämäkin järjestyi yleisestä vapaapäivästä huolimatta. Kiitokset ovat vieläkin mielessämme.

Poislähdön hetkellä taisi monella olla tip-pa silmässä, kun halauksin ja suudelmin hyvästelimme "hyväntekijöitämme". Konsuli jakoi käyntikorttejaan vielä viime hetkellä sekä antoi meille kaikille lahjaksi pitsi-tehtaansa pikku liinoja. Sama bussi, joka meidät oli tuonut Zürichin lentoasemalta, oli tullut hakemaan meidät takaisin. Hai-keina vilkutimme bussin ikkunasta vielä toiseenkin kertaan, kun saattajamme oli-vat ilmestyneet vilkuttamaan oikaistuaan muutaman korttelin. Yöllä klo 0.55 olimme jälleen kotimassa yhtä miellyttävää koke-musta rikkaampina.

Matkapäiväkirjan pitäjä
Sirpa Laakso

Sigra ja Ulla

SPELARI

Julkaisija: Helsingin pitäjän tanhuujat
ja spelarit ry.

Toimituskunta: Hilding Haaparinne ja
Eeva-Liisa Honkanen